

[Ejner Kristensen.]

I øvrigt skal jeg ikke komme ind på de enkelte paragraffer, idet jeg regner med, at der bliver nedsat et udvalg, hvor de enkelte spørgsmål så kan diskuteres.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg på mit partis vegne kan tilsige en velvillig behandling af forslaget.

Niels Ravn: De hovedformål, som den højtærede justitsminister opstiller i sin fremsættelsestale, ikke mindst i relation til de omstrefjende hunde, er jeg helt enig i. En mand, der som jeg i en årrække har haft lejlighed til som praktiserende dyrlæge i et landdistrikt at se, hvilke ulykker sådanne omstrefjende hunde kan forvolde, se, hvilke lidelser de pågældende dyr har været udsat for, inden døden udfriede dem — hvis de da er døde, når man finder dem — må mene, at man ikke kan gå hårdt nok frem mod disse omstrefjende hunde.

Hvad er det så for hunde? Jeg vil gerne i anledning af de bemærkninger, det ærede medlem hr. Hjortnæs kom med, sige, at jeg tror, det er svært at afgøre, om det er små eller store hunde, eller om det er denne eller hin race, der gør sig skyldig i disse forbrydelser. Jeg tror, det er sådan, at kommer hunde i dårligt selskab, kommer de ud på den galej, går de alle med; så vågner rovdyrinstinktet i dem. Jeg har selv i praksis været ude for en hund, der har været med til dyredrab, overfald på får, tilsyneladende været en af hovedmændene — ja, det var ikke en hund, man kunne sige var raceren, men efter dens udseende må man formode, at den i hvert fald for tre fjerdedele vedkommende måtte være pekingeser. Naturligvis må jeg indrømme, at der er den forskel, at de store hunde har flere kræfter end de små, og alene derfor kan man sige, at de store er mere farlige end de små.

Derfor har vi også bestemmelsen i § 10, stk. 3, hvori netop disse store hunde nævnes; det er dem, man er mest håndfast over for med hensyn til indespærring på de tider af døgnet, hvor den største risiko foreligger. Jeg er enig i dette hovedformål, og jeg er for så vidt også enig i den højtærede ministers andet formål, i hvert fald når det drejer sig om at give hundene om ikke menneskeværdige, så hundeværdige

kår. Jeg tænker her på lænkehunden. Jeg er bare ikke sikker på, at vi klarer dette problem alene ved at tale om lænkehunden. Det er mere afgørende, hvilke kår hunden lever under, og på hvilken måde man berøver den friheden, og hvis vi afskaffer lænkehunden og så samtidig får indført, at den hund, der tidligere var lænkehund, nu kommer til at stå i et bur, der måske gør dens bevægelsesfrihed endnu mindre end den, den havde som lænkehund, så er vi kommet — eller hunden er i hvert fald kommet — fra asken i ilden. Jeg tror, vi skal se på problemet lænkehund under en lidt større synsvinkel end det med lænken. Det er indespærringen af hunden, frihedsberøvelsen, der er det afgørende, og jeg kan ikke se, at det er så afgørende, om hunden er lænket eller holdes i bur eller holdes i en treværelses lejlighed på en 3. eller 4. sal. Det afgørende er efter min mening de vilkår, de forhold, man byder hunden at leve under, og jeg mener, det er her, vi skal sætte ind.

Nu siger den højtærede minister i sin fremsættelsestale — det har jeg bemærket mig — at der ikke er noget modsætningsforhold i, at man søger at begrænse antallet af de omstrefjende hunde og samtidig forbyder lænkehunde. Det kan man naturligvis godt sige, men jeg tror alligevel, der er det. Jeg er ikke sikker på, at det, at man lænker en hund — naturligvis hvis det sker på en fuldt ud forsvarelig måde, på en måde, der kan godkendes — sådan set er en værre måde at hindre hunden i at strejfe om på end en hvilken som helst anden form for indespærring.

I det hele taget synes jeg, at de bestemmelser, der har relation til lænkehunde og omstrefjende hunde, i nogen grad savner logik. Det begynder allerede med den nye § 12, der efter min mening er meget uklar. Der står ganske enkelt i paragraffen:

„Det er forbudt til stadighed at holde en hund bundet.“

Hvad er „til stadighed“? Det spørgsmål vil uvilkårlig blive rejst med det samme: hvorledes skal „til stadighed“ fortolkes? Det kan ikke være den time, man hentyder til, i hvilken den skal motioneres nu, indtil denne paragraf træder i kraft. Men en hund, der f. eks. er bundet på den tid af døgnet, hvor man forlanger at de store